

siewzięto nie wcześniej niż ośm lat przed dniem przybicia, chociażby po upływie czasu, do którego prawo pierwszeństwa zresztą jest ograniczone.

Art. 10. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1920 r. Wykonanie jej poleca się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu, którzy władni także będą przedłużać drogą rozporządzenia terminy końcowe w art. 1, 2, 4 i 9 niniejszej ustawy oznaczone.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski

Minister Skarbu:

W. Grabski

320.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dzien. Ust. Rz. P. № 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 7, poz. 44) postanawiam co następuje:

Art. 1. Aż do ostatecznego ustalenia granic uważa się za obszar Państwa Polskiego w znaczeniu ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 7, poz. 44) miasto Warszawę, województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie, lubelskie, białostockie, poznańskie i pomorskie, tudzież b. Królestwo Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. 2. Osoby, przebywające na obszarze Państwa Polskiego, dzielą się na obywateli Państwa Polskiego i na cudzoziemców.

Jako cudzoziemiec traktowany będzie ten, komu nie służy prawo obywatelstwa polskiego.

Art. 3. Obywatel polski nie może być przez władze polskie uważany jednocześnie za obywatela innego państwa.

Art. 4. W myśl art. 8 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44):

- 1) tryb życia osoby uważa się za poszlakowany, jeśli popełniła czyn, za który wymierzona została kara sądowa, pociągająca za sobą ograniczenie praw co najmniej dopóki to ograniczenie trwa lub jeśli zachowanie się jej albo popełniony przez nią czyn mogą być poczytywane za słuszny powód do zgorszenia lub oburzenia publicznego;
- 2) uważa się za pobyt stały pobyt dobrowolny i nieprzerwany; czasowe wydalenie się za granicę Państwa nie powoduje przerwy,

- jeśli z okoliczności, wśród których wydalenie to nastąpiło, wynika zamiar powrotu do kraju na czas dalszy bez ograniczenia;
- 3) środki utrzymania lub zarobkowania albo jedno i drugie razem winny być tego rodzaju, by, o ile da się przewidzieć, wystarczyły na zupełne zabezpieczenie kosztów utrzymania tak proszącego o obywatelstwo, jak i członków rodziny jego, o ile prawnie obowiązany jest do ich utrzymywania, w każdym zaś razie, by nie zachodziła uzasadniona obawa, że osoby te staną się ciężarem dobroczynności publicznej;
 - 4) wymagana jest należyta znajomość języka polskiego w mowie.

Art. 5. Obywatelę polskim staje się, kto objął nadany mu stale i zgodnie z przepisami obowiązującymi urząd w polskiej cywilnej służbie państwowej lub kto został przyjęty zgodnie z obowiązującymi przepisami do polskiej służby wojskowej, o ile władza nadająca urząd lub przyjmująca do służby wojskowej nie uczyniła przeciwnego zastrzeżenia. Zastrzeżenie ze strony władzy winno być uwidocznione w piśmie nominacyjnem względnie w pierwszym dokumencie wystawionym dla przyjętego do służby wojskowej z okazji tego przyjęcia. Wszelako co do osób, przyjętych do służby wojskowej lub co do osób zamianowanych na urząd państwowy w służbie cywilnej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia lub w ciągu następnych trzech miesięcy, władza może skorzystać z przysługującego jej prawa zastrzeżenia, o ile zawiadomi o niem osobę interesowaną najpóźniej do 6 miesięcy od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

Osoby, przyjęte do służby wojskowej lub zamianowane na urząd państwowy w służbie cywilnej, nie nabywają z tego tytułu obywatelstwa polskiego, jeśli przed upływem trzech miesięcy po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie zostały zwolnione ze służby wojskowej lub utraciły urząd.

Osoby, nieobjęte ustępem 1 niniejszego artykułu, a zajmujące jakiekolwiek stanowisko w służbie publicznej nabywają obywatelstwo polskie tylko wówczas, jeśli według wyraźnego przepisu ustawowego są traktowane co do swego charakteru służbowego narówni z osobami mianowanymi na urząd państwowy.

Pojęcie urzędu państwowego i pojęcie służby wojskowej ocenia się według właściwych przepisów.

Art. 6. Obywatelstwo polskie traci, kto

- 1) zgodnie z wolą swoją nabył obywatelstwo państwa innego lub
- 2) bez zezwolenia Rady Ministrów Państwa Polskiego przyjął urząd publiczny albo wstąpił do służby wojskowej w państwie obcem.

Postanowienia te mają jednak zastosowanie do osób obowiązanych do czynnej służby wojskowej w Państwie Polskiem tylko wówczas, jeśli uzyskały od Ministra Spraw Wojskowych zezwolenie do nabycia obywatelstwa obcego lub do przyjęcia urzędu publicznego albo do wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcem.

Art. 7. Władzami powołanymi do decyzji w sprawach obywatelstwa są:

- a) starostwa, komisarjaty Rządu: w Warszawie, w Łodzi i w Lublinie, tudzież magistraty miast Lwowa i Krakowa,
- b) województwa i Generalny Delegat Rządu dla Galicji,
- c) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Wszelkie postanowienia artykułów następnych, o ile dotyczą województw, odnoszą się także do Generalnego Delegata Rządu dla Galicji.

Art. 8. Władze wymienione w [ustępie a) poprzedniego artykułu] załatwiają wszystkie sprawy dotyczące obywatelstwa z wyjątkiem wypadków

nadania i utraty obywatelstwa, zastrzeżonych kompetencji województw i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Województwa z zastrzeżeniem, zawartem w ustępie 1 art. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65, poz. 395) co do stoł. miasta Warszawy, nadają obywatelstwo polskie, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w art. 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7 poz. 44).

Decyzje w tych ostatnich wypadkach tudzież decyzje w sprawach nadania obywatelstwa polskiego na obszarze stołecznego m. Warszawy i decyzje w sprawach utraty obywatelstwa polskiego wskutek nabycia obywatelstwa obcego przez formalne nadanie go lub przez przyjęcie urzędu publicznego albo przez wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym wydaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, do którego również należy przedkładanie Radzie Ministrów wniosków w wypadkach zastrzeżonych jej decyzji na zasadzie art. 11, p. 2 wspomnianej ustawy.

Art. 9. O miejscowej kompetencji władz rozstrzyga miejsce stałego faktycznego zamieszkania osoby, o którą chodzi, w razie zaś jeśli osoba ta nie ma w kraju zamieszkania w powyższem słowa znaczeniu, miejsce jej osiedlenia (art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. № 7, poz. 44), a gdyby i to nie dało się określić, miejsce urodzenia, miejsce pobytu lub wreszcie miejsce, w którym po raz ostatni sama lub jej wstępni przebywali.

Art. 10. Osoba prywatna, żądająca stwierdzenia lub uznania swego obywatelstwa polskiego, winna wykazać fakty, na których żądanie to opiera.

W przypadkach, w których chodzi o stwierdzenie obywatelstwa polskiego nie wskutek żądania osoby prywatnej, władza zbada z urzędu wszystkie fakty w rachubę wchodzące.

Jeśli w toku postępowania zajdzie potrzeba stwierdzenia miejsca osiedlenia, wówczas urząd, powołany do załatwienia sprawy obywatelstwa, o ile nie jest zarazem urzędem kompetentnym w sprawie osiedlenia, zwróci się do tego ostatniego celem ustalenia kwestji osiedlenia.

• **Art. 11.** Poświadczenie obywatelstwa, jeśli stwierdzenia jego żąda strona prywatna, następuje w formie według wzoru № 1.

Władze, wymienione w art. 7, p. a) niniejszego rozporządzenia, będą prowadziły rejestr wydanych przez siebie poświadczeń.

Art. 12. Kto pragnie nabyć obywatelstwo polskie przez nadanie, wnieść odpowiednią prośbę do władzy wskazanej w p. a) art. 7 niniejszego rozporządzenia z uwzględnieniem postanowień zawartych w art. 9 tegoż rozporządzenia i dołączyć do tej prośby metrykę urodzenia (chrztu) swoją, tudzież osób, mających na zasadzie art. 13 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) razem z nim uzyskać obywatelstwo polskie i metrykę (akt) ślubu, o ile pozostaje w związku małżeńskim. Obowiązkiem proszącego o nadanie obywatelstwa jest również wykazać, że posiada środki utrzymania lub zarobkowania dla siebie i rodziny swojej tudzież przedłożyć zaświadczenie właściwej (obcej) władzy państwowej, że tak sam jako też osoby mające razem z nim uzyskać obywatelstwo polskie z chwilą nabycia tegoż obywatelstwa utracą dotychczasowe obywatelstwo swoje. Od obowiązku przedłożenia tego zaświadczenia wolni są obywatele państwa, z którym Polska znajduje się w stanie wojny; w tym ostatnim wypadku wystarczy, jeśli interesowany wykaże że jest obywatelem danego państwa i oświadczy że zrzeka się dotychczasowego obywatelstwa swego.

Art. 13. Władza wymieniona w art. 12, rozpatrzy, czy prośba odpowiada przepisom tegoż artykułu, w razie potrzeby zarządzi usunięcie zacho-

dzących braków, poczem zażąda protokularnie od proszącego oświadczenia, gdzie (gmina, powiat, kraj) i jak długo od czasu swego urodzenia przebywał, czem się trudnił, czy nie pozostaje w stanie upadłości, czy, kiedy i za jakie przestępstwa i przez którą władzę był karany i czy pozbawieniem się swoim nie dał powodu do publicznego zgorszenia lub oburzenia. Wyjaśnień w tych kierunkach udzieli proszący tak co do siebie, jak i co do członków rodziny swojej z ograniczeniem, wynikającym z art. 7, ust. 1 ustawy z dn. 4 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 39, poz. 230).

Przy sposobności przesłuchania stwierdzi władza także znajomość języka polskiego i zwróci uwagę przesłuchiwanego na postanowienia art. 16, ust. 2 niniejszego rozporządzenia; tę ostatnią okoliczność uwidoczni władza wyraźnie w protokole.

Następnie zbada władza, czy oświadczenia proszącego są zgodne z prawdą, zażąda opinii od gminy faktycznego zamieszkania w kraju i przedłoży swój wniosek wraz ze wszystkimi aktami dochodzenia województwu, względnie, o ile chodzi o st. m. Warszawę, Ministerstwu Spraw wewnętrznych.

Art. 14. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, względnie województwo, w razie uwzględnienia prośby o nadanie obywatelstwa, wyda stronie akt nadania obywatelstwa według wzoru № 2.

Dzień, wymieniony w dacie wydania tego aktu, uważa się za dzień nabycia obywatelstwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i województwa prowadzić będą rejestr osób, którym obywatelstwo w swoim zakresie działania nadały.

Art. 15. Władze, wymienione w art. 7 ust. a) niniejszego rozporządzenia, wydawać będą na prośbę obywateli polskich nieobowiązanych do czynnej służby wojskowej poświadczenia według wzoru № 3, że przeciw zamierzonemu przez nich nabyciu obywatelstwa obcego nie zachodzą ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego żadne przeszkody.

Analogiczne poświadczenia według wzoru № 4 wydawać będą te same władze osobom obowiązany do czynnej służby wojskowej, jeśli osoby te uzyskały od Ministra Spraw Wojskowych zezwolenie, o którym mowa w ustępie ostatnim art. 6 niniejszego rozporządzenia.

Kto pragnie otrzymać powyższe poświadczenie, względnie zezwolenie Ministra Spraw Wojskowych przedłoży władzy, wymienionej w art. 7 ust. a) niniejszego rozporządzenia, metrykę urodzenia, tak swoją, jako też osób, mających na zasadzie art. 13 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, p. 44) razem z nim utracić obywatelstwo polskie, metrykę (akt) ślubu, jeśli pozostaje w związku małżeńskim, i dowód, że jest obywatelem polskim.

Osoby małoletnie oraz inne osoby ograniczone w zdolności do działań prawnych tudzież kobiety zamężne, ostatnie, o ile ich małżeństwo nieustalo, winne wykazać zgodę swego zastępcy prawnego, względnie męża.

Władze, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, będą prowadziły rejestr wydanych przez siebie poświadczeń.

Art. 16. Akt nadania obywatelstwa polskiego, jako też wszelkie orzeczenie albo poświadczenie, dotyczące prawa obywatelstwa, może być z urzędu unieważnione, jeśli się okaże, że okoliczności faktyczne, mające pod względem prawnym znaczenie istotne, o ile służyły władzy za podstawę decyzji, są niezgodne z prawdą.

Z prawa tego korzystać będzie władza zwłaszcza wtenczas, jeśli strona interesowana albo jej prawny zastępca przedstawił świadomie stan faktyczny niezgodnie z rzeczywistością.

Unieważnienie z urzędu ma nastąpić, jeśli przepisy ustawy z dn. 20.1 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, p. 44) lub przepisy niniejszego rozporządzenia zostały naruszone albo mylnie zastosowane.

Do orzeczenia nieważności powołane jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, o ile chodzi o decyzję jego, województw lub komisariatu Rządu st. m. Warszawy, zaś województwa — o ile chodzi o orzeczenia lub poświadczenia starostw, magistratów miast Lwowa i Krakowa i komisariatów Rządu w Łodzi i w Lublinie.

Art. 17. Od orzeczeń władz wymienionych w art. 7 ust. a) niniejszego rozporządzenia służy prawo odwołania się do władzy wyższej.

Odwołanie wnieść należy do władzy orzekającej w I instancji w ciągu dni 14, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia.

Prawo odwołania się od orzeczeń województw określają przepisy ogólne.

Władze I i II instancji obowiązane są podawać w swoich orzeczeniach termin do wniesienia odwołania i władzę, do której je wnieść należy.

Art. 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wzór № 1.

(Nazwa i siedziba władzy)

№ dziennika

POŚWIADCZENIE OBYWATELSTWA.

P. (nazwisko, imię, zawód) w (miejsce, gdzie przebywa),
urodzony(a) dnia roku w powiatu
syn (córka) (nazwisko i imiona rodziców) oraz jego żo-
na urodzona dnia roku w
tudzież jego (jej i ich) dzieci:

1. (imię) urodzony(a) dnia roku w
2. " " " " " "
3. i t. d.

posiada(ją) obywatelstwo Państwa Polskiego.

Poświadczenie to, zapisane we właściwym rejestrze pod l. b., traci ważność po upływie trzech lat od dnia, wymienionego poniżej w dacie.

(Siedziba władzy), dnia 192...r.

(Pieczęć władzy)

Nazwa władzy
Podpis.

Wzór № 2.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

WOJEWODA w

№ dziennika

AKT NADANIA OBYWATELSTWA.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, p. 44) i art. 8 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 52 p. 320) nadaję p. (nazwisko, imię, zawód)
w (miejsce, gdzie przebywa) powiatu urodzonemu(ej)
dnia roku w powiatu synowi (córce) (nazwisko
i imiona rodziców) obywatelstwo Państwa Polskiego.

Obywatelstwo to nabywa(ją) razem z p. (*imię i nazwisko*) jego
 żona urodzona dnia roku w po-
 wiatu tudzież jego (jej, ich) dzieci:

1. (*imię*) urodzony(a) dnia roku w
2. " " " " " "
3. *i t. d.*

Za dzień nabycia obywatelstwa uważa się dzień, wymieniony poniżej
 w dacie. Zapisano we właściwym rejestrze pod l. b.

(*Siedziba władzy*) dnia 192 r.

(*Pieczęć władzy*)

Minister Spraw Wewnętrznych
 Wojewoda

(*Podpis*)

Wzór № 3.

(*Właza i jej siedziba*)

№ dziennika / ...

POŚWIADCZENIE.

P. (*nazwisko, imię, zawód*) w (*miejsce, gdzie przebywa*)
 urodzony(a) dnia roku w syn (córka) (*nazwisko*
i imiona rodziców) jego żona urodzona dnia
 roku w tudzież jego (jej, ich) dzieci:

1. (*imię*) urodzony(a) dnia roku w
2. " " " " " "
3. *i t. d.*

mogą nabyć obywatelstwo (*wymienić jakie*) bez przeszkód
 ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego.

Z chwilą nabycia obywatelstwa przestanie(ną) być wyżej wymie-
 niony (wymienione osoby) uważany(ne) za obywatela(i) Państwa Polskiego.

Poświadczenie niniejsze, zapisane we właściwym rejestrze pod liczbą
 bieżącą, traci ważność po upływie jednego roku od dnia, wymienio-
 nego poniżej w dacie.

(*Siedziba władzy*), dnia 192 r.

(*Pieczęć władzy*)

(*Nazwa władzy*)

(*Podpis*)

Wzór № 4.

(*Władza i jej siedziba*)

№ dziennika

POŚWIADCZENIE.

P. (*nazwisko, imię, zawód*) w (*miejsce, gdzie przebywa*)
 urodzony(a) dnia roku w powiatu syn
 (*nazwisko i imiona rodziców*) jego żona uro-
 dzona dnia roku w tudzież jego (jej, ich) dzieci:

1. (*imię*) urodzony(a) dnia roku w
2. " " " " " "
3. *i t. d.*

może (mogą) nabyć obywatelstwo (*wymienić jakie*) bez przeszkód ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego.

P. (*nazwisko i imię*) zostało ze strony Ministra Spraw Wojskowych udzielone zezwolenie, przewidziane w ustępie ostatnim art 11 ustawy z dnia 20 stycznia (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) (*wymienić datę i liczbę zezwolenia*).

Z chwilą nabycia obywatelstwa..... przestanie (ną) być wyżej wymieniony (wymienione osoby) uważany (e) za obywatela (i) Państwa Polskiego. Poświadczenie niniejsze, zapisane we właściwym rejestrze pod l. b....., traci ważność po upływie jednego roku od dnia, wymienionego poniżej w dacie.

(*Siedziba władzy*) dnia..... 192 r.

(*Pieczęć władzy*)

Nazwa władzy
(*Podpis*)

Warszawa, dnia 7 czerwca 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski

321.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu sądu apelacyjnego Lubelskiego.

Na zasadzie dekretu z dnia 23 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. № 21 z dnia 28 grudnia 1918 r. poz. 71) Rada Ministrów postanawia co następuje:

Terminy do zapozowania indosantów tudzież do urzeczywistnienia prawa regresu, przedłużone względem weksli, wystawionych przed dniem 1-y listopada 1915 r., na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. Ustaw № 98, poz. 522) do dnia 1 lipca 1920 r., przedłuża się do dnia 1 stycznia 1921 r.

Warszawa, dnia 14 czerwca 1920 r.

Prezydent Ministrów:
L. Skulski

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Dr. J. Morawski*

322.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu sądu apelacyjnego Warszawskiego.

Na zasadzie dekretu z dnia 24 grudnia 1918 r. (Dz. Praw № 21 z dnia 28 grudnia 1918 r. poz. 72) Rada Ministrów postanawia co następuje: